

EDITORIAL de Tardor**LES RELACIONS ENTRE PROFESSIONALS DEL MATEIX RAM.**

És una opinió majoritària entre els professionals d'un mateix ram la necessitat de reunir-se per parlar de temes que afecten al col·lectiu. Tothom hi veu avantatges, encara que una vegada estem a l'entorn d'una taula, les coses canvien de manera substancial.

Per exemple, si algú proposa parlar del preu/hora que cal facturar les feines ja comencen els maldecaps. La junta d'AICO vol editar uns cartons indicant el preu/hora al taller, però no hi ha manera d'arribar a un acord, ningú no diu quin pot ser el preu ideal i quan es parla de xifres alguns no s'atreveixen a cobrar als seus clients els preus que es proposen, que en definitiva són els que fan servir normalment les empreses.

El descompte que ens fan els magatzems és un altre tema delicat. També és difícil que es parli amb claredat de la manera que cada empresa fa els pressupostos i de les xifres que els empresaris paguen als seus treballadors.

No hi ha manera d'arribar a acords en temes com el preu/hora taller o els descomptes dels magatzems.

En reunir-se un grup d'instal·ladors en primer lloc es parla de temes intrascendents: el temps, els esports, el Barça o una notícia destacada de l'actualitat són objecte de comentari. A poc a poc van entrant altres qüestions, com els problemes genèrics que ens afecten, i de manera destacada, les inspeccions de les Entitats d'Inspecció i Control; aleshores sempre surt alguna anècdota sucosa. També es parla de les novetats que treuen els fabricants de material. Els problemes de tracte amb els clients, la morositat i la competència deslleial, són altres temes que solen figurar en la llista de converses entre els instal·ladors.

AICO té funcions molt importants a fer, una d'elles és contribuir a la bona relació entre els professionals, i una manera de fer-ho és impulsar activitats que puguin interessar tothom, fonamentant al mateix temps les relacions humanes. Queda a criteri de cada persona l'obrir-se una mica més, en la seguretat que el nostre interlocutor ens correspondrà de la mateixa manera.

Pep Puigdomènech i Mas

ALTES A AICO

Com ja és tradicional, els darrers mesos han estat condicionats per les vacances, però malgrat això s'han produït tres altes a la nostra Associació. Es tracta de professionals residents a punts ben distants de la comarca d'Osona.

Les incorporacions són les de Pere Sanglas Company, de Tona, que és instal·lador d'aigua i electricitat; Josep Sala Solà, de Rupit-Pruit, que es dedica al gas, i l'empresa Boatella SL, amb domicili social a Prats de Lluçanès, que és especialista en aigua i calefacció.

XERRADA SOBRE UN PROGRAMA INFORMÀTIC.

Ho diu el que fins ara ha estat president d'AICO, Pere Castells, en l'entrevista que publieum en aquest número: un dels objectius d'AICO és facilitar la màxima i la millor informació possible als seus associats.

Aquests dies s'estan fent gestions per presentar un programa informàtic de càlcul de calefaccions que anirà a càrrec de Robert Bosch (Junkers). Encara no és possible anunciar el dia que es farà. Totes aquelles persones interessades en el tema es poden posar en contacte amb l'oficina, i l'Imma els informarà detalladament. En principi, la trobada no durarà més d'una hora; es tracta que els instal·ladors disposin de tota la informació sobre el tema i, si els interessa, tindran l'oportunitat d'adquirir el programa, en unes condicions que es coneixeran en el moment de la presentació.

Aquest acte ja fa uns quants dies que es va fer a Barcelona, i possiblement es traslladarà a altres associacions.

CURSET DE GAS A VIC

El local de la nostra Associació acull des del mes de setembre i fins a la propera primavera, un curset per treure el carnet professional per a futurs instal·ladors de gas.

Aquestes classes les imparteix l'Acadèmia Ingel, de Barcelona, que ja ha fet altres cursos a instal·ladors que avui ja són professionals.

La inscripció és d'unes vint persones, just les que calen per treballar en condicions i poder seguir el curset de la millor manera, per tal que els assistents puguin treure el carnet.

LA IMPORTÀNCIA DE L'ASSEGURANÇA DE RESPONSABILITAT CIVIL.

Un aspecte molt important dins l'activitat professional dels instal·ladors són les assegurances, encara que no sempre reben la significació que es mereixen si abans no succeeix un fet espectacular que afecti una empresa d'un ram industrial proper al nostra.

Fins fa poc no es donava prou relleu a l'assegurança de responsabilitat civil. Una vegada més han estat els fets concrets el que han canviat les coses.

AICO ofereix als seus afiliats una pòlissa col·lectiva. Tot seguit tractem de les seves particularitats.

AICO ha contractat la pòlissa col·lectiva a la companyia Mapfre. Per això el director comercial de l'oficina de Vic, Jesús Andreu i un dels responsables del Departament de Responsabilitat Civil de la Subcentral Catalunya II, Ramon Pujol, ens van donar les dades.

En primer lloc cal tenir ben clar què és l'assegurança de responsabilitat civil. Ramon Pujol ens ho concreta: - **Responsabilitat civil és l'obligació que té una persona de reparar els danys causats a una altra persona.**

La companyia Mapfre ofereix a tots els socis una pòlissa col·lectiva de responsabilitat civil.

Cal no confondre responsabilitat civil amb responsabilitat penal. La penal, que no es pot assegurar, suposa la infracció d'una norma que figura en la legislació penal i implica una sanció o "càstig", mentre que la responsabilitat civil repara els danys provocats per una acció concreta. Es poden donar casos que agrupin les dues responsabilitats. Ramon Pujol ens ho clarifica amb un exemple: - **Suposem que una persona roba en un habitatge i, per entrar, esbotza la porta. En un cas així, al marge de la sanció penal -la presó- l'autor dels fets haurà de reparar els danys causats tornant els objectes robats o el seu valor en diners i pagant els desperfectes que va provocar a la porta.**

Anem a veure com funciona la pòlissa de responsabilitat civil: - **La companyia, en aquest cas Mapfre, dins dels límits de la llei i del contracte, cobreix la possibilitat que l'assegurat sigui considerat responsable civil d'un dany i que, per aquest motiu, hagi d'indemnitzar el perjudicat. Si el cas es dona dins les condicions establertes en els contractes, serà la companyia i no l'assegurat qui pagarà la indemnització.**

A qui li cal la responsabilitat civil

Una assegurança de responsabilitat civil interessa tothom.

Al pare de família, a un professional, a un autònom, a una empresa petita i, fins i tot, a una gran empresa. Tothom qui pugui ocasionar danys a terceres persones i pugui haver de pagar per indemnitzar l'afectat ha de tenir una assegurança de responsabilitat civil. Les grans empreses poden disposar de patrimoni per pagar una indemnització, mentre que les petites, si han de fer un pagament important, poden quedar hipotecades per molts anys, perquè les indemnitzacions afecten els nostres béns actuals i els futurs.

Un pare de família ha d'atendre les seves pròpies responsabilitats i les dels seus fills. Els professionals, els instal·ladors, per exemple, poden provocar danys als llocs on estan treballant.

Cobrir un risc és molt més que una moda.

L'assegurança de responsabilitat civil és moda, encara que cobrir un risc és molt més que una moda, és una autèntica necessitat. Els ho explica Ramon Pujol: - **L'increment d'aquestes assegurances s'explica en primer lloc per una gran conscienciació social. Tots sabem els danys que ens pot provocar la pèrdua del nostre patrimoni, encara que no sempre tenim en compte que els danys que podem fer als altres poden ser més perjudicials per a nosaltres mateixos si hem de pagar una indemnització.**

Són els tribunals els qui determinen l'existència de responsabilitats i les quantitats a pagar.

A vegades han de passar desastres per reaccionar amb contundència: - **Successos com el del càmping dels Alfacs a les comarques de Tarragona, el mes de juliol de 1978, en què en explotar un camió cisterna van morir 215 persones, o d'altres fets més propers en el temps, han conscienciat molta gent a tenir una bona assegurança de responsabilitat civil. Hi ha altres factors, com la tendència a l'augment de les reclamacions per via judicial. Recordem que són els tribunals els qui determinen l'existència de responsabilitats i les quantitats que cal pagar en cada cas. Les repercussions dels sinistres actuals són més importants que fa alguns anys, com a conseqüència del desenvolupament tecnològic. Tots aquests elements incideixen en l'aspecte de la responsabilitat civil, d'aquí l'increment que ha tingut els darrers anys.**

Hi ha companyies que no volen entrar en les pòlisses de responsabilitat civil. Ara sabrem quin és el motiu.

- A Catalunya i a l'Estat espanyol encara no té la mateixa importància que en altres països de la nostra òrbita europea, i encara més si la comparació la fem amb els Estats Units. Aquesta és una assegurança que està molt condicionada a factors externs.

Per exemple, si una persona assegura una casa durant un any sap que durant aquests 365 dies té l'habitatge assegurat, ni un dia més ni un dia menys. En canvi, quan es parla de responsabilitat civil, els danys es poden produir molt temps després de la finalització del temps establert a la pòlissa, perquè una instal·lació feta avui pot provocar danys durant alguns anys, i no pas en el període estricte en què dura el contracte entre la companyia i l'assegurat.

Aquesta argumentació ens explica la complexitat per calcular el període de vigència d'una pòlissa, un fet que ha motivat seriosos problemes a algunes companyies.

Un cafè massa calent i un gos mort

Dos exemples de la importància de tenir una bona assegurança de responsabilitat civil. Una hamburgueseria d'una empresa que té establiments arreu del món, fins i tot a Moscou, va tenir un pleit per servir un cafè massa calent.

Una dona que va entrar en un establiment de la xarxa d'hamburgueseries, concretament als Estats Units, va demanar un cafè que li van servir calent. A la dona li va caure el cafè, amb la mala sort que li va provocar cremades. Va presentar una denúncia a l'empresa per servir el cafè massa calent. Finalment la coneguda cadena d'hamburgueseries va haver de pagar una xifra propera als 60 milions de pesetes.

Un altre cas que també es va produir als EUA: una senyora que acabava de rentar el seu gos, va decidir que la manera més ràpida d'eixugar-lo era posant-lo al forn microones. No cal dir que el pobre animal va morir instantàniament. La senyora va reclamar, argumentant que les instruccions del microones no advertien de la no col·locació d'éssers vius al seu interior. Va guanyar la dona que va rebre una indemnització per haver perdut el seu gos.

Són dos exemples de responsabilitat civil.

Confiar en una bona companyia permet poder treballar amb tranquil·litat.

Vam preguntar als nostres interlocutors de Mapfre quina és la posició de la seva companyia pel que fa al tema de la responsabilitat civil: **- La nostra posició és privilegiada. No és una casualitat que Mapfre sigui la primera companyia d'assegurances estatal. La nostra experiència en el tema de responsabilitat civil és molt gran, i és que tenim tota mena de clients, des de la Generalitat de Catalunya i Renfe a petits empresaris. La solvència de la nostra companyia és un altre factor determinant en el moment de contractar una pòlissa de responsabilitat civil. Els nostres clients són la millor targeta de visita per Mapfre, i és que saben que, en el moment de contractar una pòlissa, tindran un professional que els assessorarà bé, sempre explicant la veritat. No cal oblidar que l'objectiu de Mapfre és el "servei".**

Una aixeta defectuosa

En assegurances, quan parlem de responsabilitat civil ens referim als danys que ocasiona una persona a una altra, ja siguin físics o materials.

L'exemple més clar ens el van posar a Mapfre. Un instal·lador col·loca una aixeta a casa d'un client. Aquesta aixeta és defectuosa i provoca una fuga d'aigua, que causa una petita inundació, per exemple en un pis. En aquest cas, la pòlissa de responsabilitat civil es farà càrrec dels danys que ha provocat l'aigua, però en cap cas pagarà l'aixeta causant del sinistre.

La responsabilitat civil no assegura el material defectuós, sinó els danys ocasionats pels efectes d'una instal·lació, encara que la culpa sigui del material, tot i que la pòlissa no cobreix aquest material.

Quines garanties ofereix el servei Mapfre des del punt de vista general?

- De fet les garanties les donem totes, però tot seguit n'esmentaré algunes: el sistema Mapfre està format per 166 entitats, 63 a Espanya i 103 a l'estranger. És a 26 països, té 11.292 treballadors, 2.852 oficines i més de 50.000 agents. A Catalunya tenim 500 oficines, 18 de les quals són a la comarca d'Osona. El Grup Mapfre té 7.200.000 assegurats i un volum d'ingressos de 540.000 milions de pessetes. Amb aquests resultats Mapfre es consolida com la primera companyia asseguradora de l'Estat.

Finalment, els professionals de Mapfre donen un consell a AICO... **- Serà bo que els instal·ladors de la comarca d'Osona tinguin confiança en la nostra entitat. Tenim la voluntat de continuar la línia de col·laboració actual per tal que Osona continuï tenint uns grans professionals tant en atenció com en servei.**

El fet de tenir assegurada la responsabilitat civil ja no és un complement a d'altres proteccions, és una necessitat col·lectiva.

Consells abans de contractar una pòlissa.

Abans de contractar una pòlissa de responsabilitat civil, cal tenir en compte una seguit de punts:

- 1- La companyia d'assegurances cal que sigui sòlida, seriosa i solvent.
- 2- No s'ha de mirar només el preu de la prima. L'elecció cal fer-la tenint en compte la solvència, la proximitat de la companyia, l'estructura i el servei. Un preu més baix pot representar que després vinguin els problemes, quan es descobreix que la cobertura de la pòlissa és mínima o pràcticament nul·la.
- 3- Cal llegir les condicions de la pòlissa, tot i que a vegades es redacta de forma complicada, val la pena tenir present tot el que cobreix l'assegurança.
- 4- En el cas concret d'AICO s'estableix una franquícia de 50.000 pessetes, cosa que vol dir que la companyia d'assegurances començarà a pagar els desperfectes ocasionats pels defectes d'una instal·lació a partir d'aquesta quantitat. El que també ha variat és la xifra assegurada, que supera les establertes abans, perquè ara arribarà als 50 milions de pessetes.

Pere Castells fa un repàs dels cinc anys que va presidir l'Associació.

L'ANY 1991 EL GREMI D'INSTAL·LADORS ES VA CONVERTIR EN AICO.

Pere Castells dóna entrada a noves persones per treballar al front d'AICO.

Pere Castells ha deixat la presidència d'AICO després de més de cinc anys al càrrec. Ell es va posar al capdavant de la Junta quan el gremi acollia professionals de l'aigua, el gas i l'electricitat i faltaven els de calefacció, quan encara no tenia el nom d'Associació d'Instal·ladors de la Comarca d'Osona, que li van donar ells.

Pere Castells recorda com van anar les coses: "***Els responsables del gremi, Josep Formentí i Josep Caballé, van enviar una carta en què avisaven als associats que feia molt temps que ocupaven els càrrecs de president i de secretari, respectivament, i que volien plegar. Per la meua banda, feia temps que tenia pensat que s'havia de fer alguna cosa per potencia el gremi i vaig decidir d'anar-hi***".

Per sort Pere Castells, no estava sol. Com ell mateix ens recorda hi havia moltes altres persones interessades a treballar pel col·lectiu. Després de diverses reunions Pere Castells va ser escollit president.

Els primers mesos del 1991 es va fer una assemblea que donava el vistiplau al nou president i a la seva junta directiva, que es posaven a treballar immediatament. La primera tasca va ser canviar de local; en tenien un de molt petit als despatxos dels Saits, a la rambla de l'Hospital de Vic, i van anar a un altre de més gran al mateix edifici. Anys més tard el canvi de local va ser més espectacular, atès que es va passar d'un despatx, en un entresòl, a un local del carrer Andreu Febrer, el mateix que ocupa actualment.

Pere Castells ens va dir que l'any 1991: "***Vam redactar els estatuts, que fins aquell moment no existien. Ja hi figurava el nom d'AICO i van ser publicats a la primera revista del butlletí de l'Associació, que es va editar els primers mesos de l'any 1991. En aquells moments, hi érem els instal·ladors d'aigua, gas i electricitat i, ara fa uns dos anys, s'hi van incorporar els del ram de la calefacció***".

La resposta dels instal·ladors a la nova junta va ser molt positiva. Els calia una associació forta que ajudés a resoldre els problemes de gestió i els tècnics, que a poc a poc s'anaven complicant, tal com ens explica Pere Castells: "***Cada vegada l'administració ens carregava amb més responsabilitats. Una de les meves idees era defensar els nostres drets. Ens calia tenir un tècnic a qui poguéssim fer consultes sobre l'aplicació dels reglaments, o sobre el tipus de materials i molts altres temes professionals***".

AICO també organitza cursos. En aquest sentit Pere Castells reconeix que els que interessen més són els que permeten obtenir un carnet professional, encara que se n'han fet d'altres.

"Sóc autocrític, en aquests cinc anys hi ha coses que no hem fet bé i d'altres que no hem fet"

En general, Pere Castells està satisfet de la tasca realitzada aquests cinc anys al capdavant d'AICO. "***Jo sóc autocrític, a AICO ens lloen molt, ens posen moltes medalles, però hi ha moltes coses que no hem fet bé i d'altres que no hem fet. El que passa és que hem treballat molt, fins al punt que pot semblar que ja no queda res més, però no és veritat. Tot el que vam projectar ho hem realitzat, però queden coses. El gremi ha d'unir uns instal·ladors que tenen una mateixa filosofia, o molt semblant i això no està fet. L'objectiu d'AICO no és tenir el màxim nombre d'associats, es tracta de treballar perquè tots els socis tinguin una mateixa filosofia, i que es facin respectar, cosa que no hem aconseguit. En general encara som massa individualistes***".

Malgrat tot, en aquests cinc anys, Pere Castells i les diverses persones que han format part de la Junta han aconseguit fites que consideren bàsiques. La més important "***consolidar l'Associació*** -ens diu Pere Castells- ***i aconseguir que tingui cara i ulls, que disposi d'un local en bones condicions, amb una aula per fer cursos i amb una persona competent a plena dedicació. Un altre fet important és que AICO té la vicepresidència a nivell d'associacions provincials***".

"Per treballar sempre amb ganes els equips s'han de renovar"

La primera Junta Directiva d'AICO.

Si el Gremi, com a tal, va tenir diverses juntes abans de l'arribada de Pere Castells, quan parlem de l'Associació com és avui, cal dir que la primera Junta Directiva d'AICO la formaven aquestes persones:

President, Pere Castells Montaña, de Vic; el vicepresident, Damià Gallach, de Calldetenes; el secretari, Antoni Vilella, de l'Esquirol; el tresorer, Ramon Soler Lahosa, de Vic; el primer comptador Jordi Altimiras, de Calldetenes; el cap de la comissió de gas, Miquel Macià, de Vic; el cap de la comissió del butlletí i membre de la comissió d'aigua, Xavier Rovira, de Centelles; el membre de la comissió d'electricitat, Pere Rovira de Tona i membre de la comissió d'electricitat, Joan Saborit, de Manlleu.

Pere Castells plega perquè està convenut que AICO necessita persones noves, que aportin idees: "**Per treballar amb ganes els equips s'han de renovar, perquè amb el pas dels anys arriba la rutina**". El que fins ara ha estat president de l'Associació pensa que ha fet una tasca i que ara altres persones han de fer coses noves, per al bé de tots els professionals associats.

"El president d'AICO viu moltes experiències positives, personals i professionals"

Que li diria a la persona que el substituirà a la presidència d'AICO?

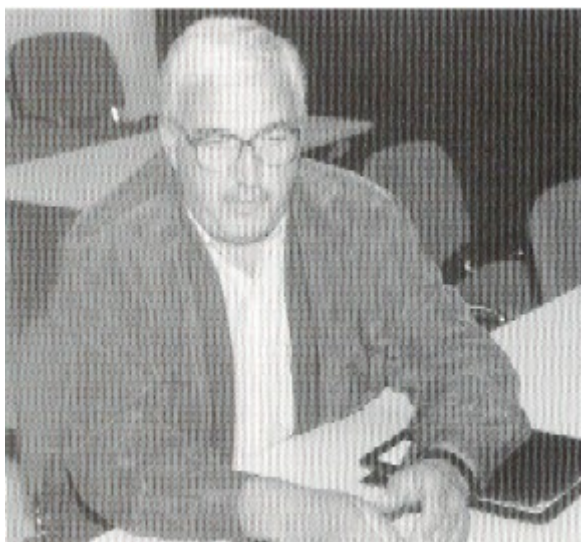
- Que, si sap treure la part positiva d'aquesta experiència en sortirà feliç, però n'ha de treure la part positiva, perquè la negativa, com els desenganys i les males experiències també existeixen. És molt convenient dedicar-hi hores. Un càrrec així t'ajuda íntimament i et relaciona amb persones que d'altra manera no arribaries a conèixer, sobretot a Barcelona. El president d'AICO té moltes vivències que són importants tant des del punt de vista personal com del professional.

El que fins ara ha estat president d'AICO plega després de cobrir una etapa, però deixa una Junta Directiva que treballa amb tota normalitat. Els nous membres ja estan plenament incorporats cosa que és important amb vista al normal funcionament de l'AICO.

La "falta de temps" no és excusa per no dedicar dues o tres hores a l'Assemblea d'AICO.

Pere Castells lamenta, això sí, la falta de col·laboració demostrada per alguns associats, que no volen formar part de la junta i que, quan se'ls convoca a alguna assemblea, diuen que no tenen temps.

" Aquesta excusa -ho confessava en Pere- em fa posar malalt. No disposar de dues o tres hores per dedicar-les a unes persones que t'han estalviat fer moltes gestions durant l'any, és una falta de consideració i de respecte. Els instal·ladors hauríem de perdre moltes hores en els tràmits que els facilitem, si la Junta Directiva s'esforça per fer aquest servei, el dia que aquesta mateixa Junta demana dues hores del seu temps per explicar en una assemblea el que ha fet, és una falta de cortesia no anar-hi. Els instal·ladors hem d'entendre que les assemblees formen part de la nostra activitat, sense AICO, els primers perjudicats seríem nosaltres mateixos, perquè des de l'Associació ens estalviem viatges a Barcelona o a Ripoll, tramitem la renovació de la documentació i fem moltes coses que suposen un benefici per a tots els socis. M'agradaria que el futur president i la nova Junta trobessin més col·laboració dels socis".

"M'agradaria que el nou president trobes més col·laboració per part dels socis".

Malgrat tot, Pere Castells reconeix que la balança entre les coses positives i les negatives és absolutament favorable a les satisfaccions rebudes. Els instal·ladors tenen més serveis i, gràcies a AICO, s'han solucionat molts problemes, i tot i que encara en resten per resoldre la suma és francament bona. Un dels objectius no aconseguits és que l'Associació pugui tenir un gerent "**perquè moltes vegades el president ha de fer feines que no li pertoquen**" i considera que un gerent ho podria resoldre en benefici de tots.

Aquest i d'altres projectes queden pel nou president i pel seu equip de treball. Pere Castells està convençut que sabran seguir el camí iniciat el 1991, quan el gremi es va convertir en AICO i l'Associació va canviar de local per oferir una panoràmica adaptada a la situació actual. I és que associacions com AICO han d'estar sempre al dia.

LA INFLUÈNCIA DE LA PROXIMITAT DELS CAMPS ELÈCTRICS I ELS MAGNÈTICS EN LES PERSONES.

Els camps elèctrics i els magnètics poden afectar la salut de les persones.

Les instal·lacions elèctriques, especialment les línies elèctriques aèries, creen en les seves proximitats camps elèctrics la densitat dels quals depèn de la tensió, de la intensitat del corrent, de la freqüència i de la distància. Aquests camps tenen efectes en el medi ambient i sobretot en les persones i els animals. Influeixen realment en la salut humana? La resposta no sembla clara.

La circulació d'un corrent elèctric en un conductor o en un aparell crea en les seves proximitats un camp electromagnètic que comporta dos components, l'elèctric i el magnètic; la intensitat i la freqüència poden variar en grans proporcions i els efectes poden ser molt diversos. Mentre que en el camp elèctric depèn essencialment de la tensió d'alimentació, en el camp magnètic depèn de la intensitat del corrent que hi circula.

Els efectes dels camps elèctrics i magnètics sobre les persones i els animals es produeixen essencialment a causa dels corrents induïts amb resultats que poden motivar efectes biològics. D'aquesta manera, un camp elèctric de 10 kV/m pot provocar la circulació d'un corrent de 160 microamperis en el cos humà. Aquesta intensitat és clarament inferior al límit de percepció, però pot provocar un efecte sobre la pell i picors a les zones de la pell que tenen contacte amb la roba o altres objectes. En determinades circumstàncies, les persones poden quedar sotmeses a camps elèctrics i magnètics d'una intensitat major.

Camps elèctrics superiors poden trobar-se en la superfície del conductor d'una línia aèria de 400 kilovolts, i fins i tot es poden localitzar camps magnètics molt importants prop d'aparells que tinguin un consum de corrent molt alt, com és el cas d'aparells per solda, forns d'arc, etc.

Sovint, l'opinió pública ha cridat l'atenció sobre la proximitat de línies elèctriques d'alt voltatge i de materials elèctrics pels seus possibles efectes nocius, com algun tipus de càncer o defectes en la reproducció.

A partir dels anys 70, es fan estudis que ajuden a determinar i analitzar els possibles efectes dels camps magnètics sobre les persones i els animals. Atès que no s'ha pogut experimentar en éssers humans, els sistemes d'investigació són de tres tipus:

- Epidemiologia, que és una ciència d'observació.
- Experimentació *in vitro* sobre les cèl·lules.
- Experimentació amb animals vius.

Fan proves amb animals per saber la incidència sobre la reproducció.

L'objecte dels estudis epidemiològics és analitzar els factors susceptibles d'afectar la salut de les persones. Més concretament, la epidemiologia busca establir la relació causa/efecte entre factors de risc i l'origen d'algunes malalties, limitant-se a observar, sense intervenir en el desenvolupament dels esdeveniments.

A la pràctica, de cada persona d'una població l'epidemiologia permet determinar dues característiques: la malaltia que pateix i els agents físics o químics a què està exposada. D'aquesta manera, el risc relatiu pot ser avaluat comparant la probabilitat de la malaltia entre les persones que hi estan exposades, respecte a aquelles altres que no hi estan.

Els resultats dels estudis realitzats han permès arribar a la conclusió que els efectes biològics dels camps no constitueixen un problema de salut pública, sinó un problema d'investigació.

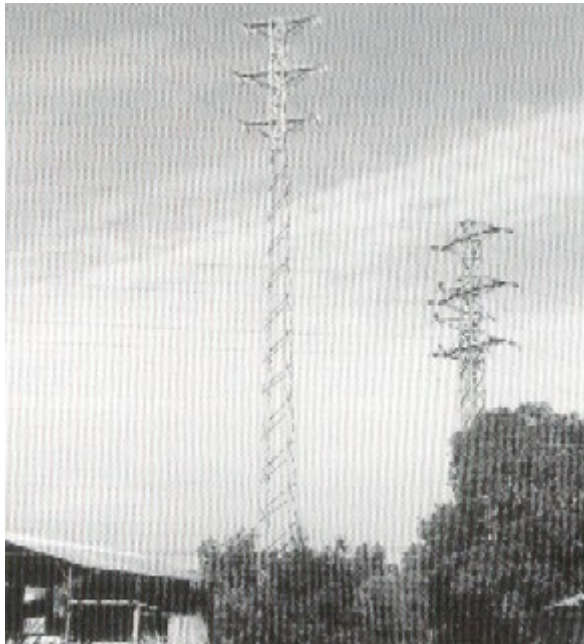
Un estudi no va permetre establir una relació entre els camps magnètics i el càncer.

aquesta conclusió ha estat confirmada per organismes competents en la matèria, inclosa organismes competents en la matèria, inclosa l'Organització Mundial de la Salut (OMS).

Si alguns estudis en cercles professionals han indicat una possible relació amb certes malalties, com el càncer cerebral o la leucèmia, els resultats no solen coincidir amb la mateixa malaltia.

S'han fet estudis experimentals per intentar descobrir la relació biològica que pugui convalidar els estudis epidemiològics. En el camp cel·lular, si els estudis han ensenyat una modificació de la resposta immunitzadora, els resultats no solen ser tan clars. Pel que fa a la cancerogènesi, sembla que els camps no poden iniciar el càncer.

S'han realitzat experiències amb animals, especialment per estudiar la influència dels camps elèctrics i magnètics sobre la reproducció, però els resultats han estat, en general, discordants i no han evidenciat un efecte nociu.

Les influències poden ser importants en alguns sectors professionals.

Un total de 224.000 treballadors d'empreses de producció i transport d'electricitat van servir de base per a un important estudi franco-canadenc sobre els efectes a llarg termini dels camps elèctrics i magnètics. Però si van aparèixer 4.151 càncers entre els treballadors, durant els vint anys que va durar la feina, no fou possible establir una relació segura entre l'exposició als camps elèctrics i magnètics i la malaltia, mentre que els càncers constatats tenien orígens diferents i no es corresponien amb les conclusions d'altres estudis.

Diversos organismes internacionals han intentat determinar els valors límits acceptables dels dos camps.

Però també és veritat que, si una influència d'aquests camps en un medi normal és fluixa o fins i tot molt fluixa, pot arribar a ser important en alguns sectors professionals, com és el cas dels que utilitzen per soldar, forns d'arcs o treballant sota la tensió de

línies d'un voltatge molt alt.

Per aquest motiu, diversos organismes internacionals han intentat fixar els valors límits acceptables dels camps elèctrics i magnètics. En el primer cas, la Comissió Internacional de Protecció Contra les Radiacions no Ionitzants (ICNIRP) fixa el límit per al gran públic en 5 kV/m., per a una exposició d'algunes hores al dia. El Comitè Europeu de Normalització Electrotècnica (CENELEC) dóna respectivament les xifres de 8 i 10 kV/m. Si es tracta de treballadors amb exposició continuada, coincideixen les xifres dels dos organismes: 10 kV/m. i també, amb l'exposició d'algunes hores al dia: 30 kV/m.

Els estudis no clarifiquen la relació dels camps amb malalties cancerígenes.

En el cas dels camps magnètics, les xifres per al gran públic són, pel ICNIRP, de 0,1 mT en el cas d'una exposició continuada i d'1 mT si és només algunes hores al dia.

Pel CENELEC, els valors respectius són de 0,64 i 10 (en les extremitats). Quan es tracta de treballadors amb exposició continuada les xifres són de 0,5 mT pel ICNIRP i de 1,5 mT pel CENELEC.

Si aquests treballadors només estan exposats unes hores al dia, la xifra és de 5 mT pel ICNIRP.

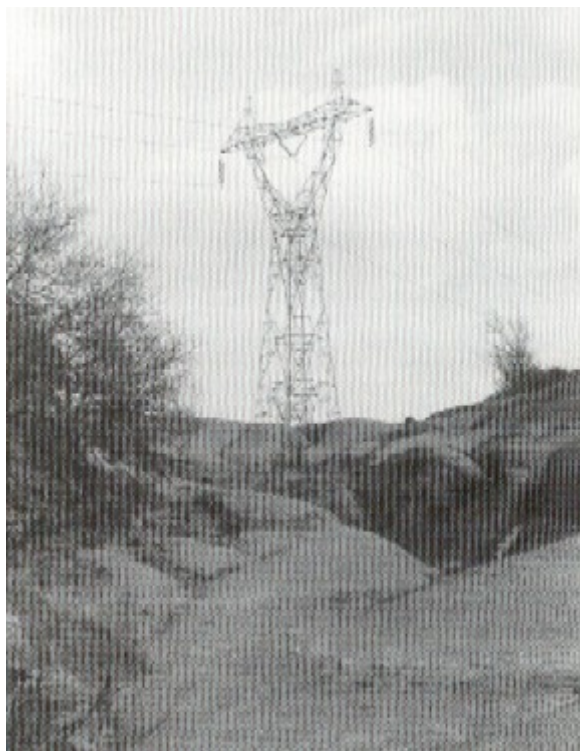
Els dos organismes coincideixen en una altra xifra límit de 25 mT en el cas de les extremitats.

Tots els aparells elèctrics que fem servir, que cada vegada són més nombrosos, poden emetre camps electromagnètics més o menys importants.

En qualsevol cas, la Directiva de la unió Europea destaca que aquests valors no cobreixen els potencials efectes cancerígens originats en l'exposició dels camps elèctrics i magnètics, variables en el temps, pels quals no existeix cap prova científica que estableixi una relació causa/efecte que ofereixi una base per a la interpretació del risc.

sobre els límits esmentats, a partir de 50 kV/m. i de 10 mT, poden arribar a produir efectes sobre la vista i sobre el sistema nerviós.

A partir de 500 kV/m. i 100 mT, es produeix una estimulació dels teixits excitable i riscos per a la salut. A més de 500 mT, es produeix un risc de fibril·lació ventricular. Per tant, els valors establerts pels organismes internacionals se situen en una zona en la qual poden constatar-se efectes biològics menors, però sense que es produeixin perjudicis orgànics.

Els estudis no han relacionat la presència dels camps amb algunes malalties.

Si pel gran públic, el coeficient de seguretat té present persones de totes les edats, amb estats de salut variables i sense tenir consciència del risc a què poden estar exposats permanentment, quan parla de treballadors es refereix a adults que tenen unes condicions d'exposició controlades i una durada d'exposició limitada. En estar informats de les possibilitats de risc, els treballadors prenen les mesures de protecció apropiades.

Amb tot, els estudis fets fins ara no han relacionat la presència dels camps magnètics i elèctrics amb algunes malalties canceroses, però tampoc han demostrat l'absència d'aquesta relació.

És cert que el risc és menor, sobretot si es compara amb el risc domèstic -com ara cremades, aigües de tensió o ingestió de líquids peril·losos- o els accidents laborals, però si existeix un risc ha de ser conegut i dominat.

Caldria continuar els estudis per determinar els riscos dels camps elèctrics.

L'opinió mediàtica s'orienta, sobretot, a la influència de les línies elèctriques aèries lligant aquest risc a problemes ecològics.

Existeixen algunes possibilitats de reduir els camps electromagnètics produïts per aquestes línies, com poden ser l'allunyament dels habitatges i de les aglomeracions urbanes, el soterrament (encara que sigui en una mesura limitada), l'apropament dels conductors de fases diferents, etc. També cal pensar en tots els aparells elèctrics que fem servir, cada vegada més nombrosos, i que poden emetre camps electromagnètics més o menys importants.

També és veritat que, a diferència de les línies, aquests aparells només funcionen uns minuts o unes hores al dia i no emeten camps de forma permanent, almenys pel que es refereix al camp magnètic.

D'altra banda, fóra desitjable que continuessin els estudis que permetessin als tècnics millorar els coneixements en aquests camps i que permetessin determinar millor els riscos que afecten les persones que hi treballen.

Caldria preguntar-se, però, si la poca importància del risc justifica embarcar-se en uns costos d'inversió si no és per raons mediàtiques. D'altra banda, aquesta mena d'investigacions, com que són molt importants, sovint porten cap a la desorientació, perquè els resultats que ofereixen poden ser contradictoris, i de fet algunes vegades ho són.

L'aspecte positiu d'aquests treballs és que cal prendre precaucions si per raons professionals cal estar permanentment en contacte amb els camps elèctrics i els magnètics.

EQUIPAMENTS	CAMP ELÈCTRIC distància (m)			CAMP MAGNÈTIC distància (m)		
	0	30	100	0	30	100
Línia 400 KV	6000	2000	200	30	12,0	1,2
Línia 220 KV	4000	400	40	29	2,5	0,3
Línia 90 KV	1000	100	10	10	1,0	0,1
Línia 20 KV	250	10	-	6	0,2	-

Llums	0,2	1,0
Aspirador	1,6	20,0
Superfície calefactors	10,0	3,6
Forn microones	0,4	9,0
Frigorífic	0,9	0,3
Torradora de pa	0,4	0,8
Planxa	0,6	0,8
Màquina d'afaitar	1,0	0,5
TV	0,6	2,0
Ordinador	0,9	1,4
Fotocopiadora	-	3,6
Serra	-	30,0
Soldadura a l'arc	-	300,0
Camp terrestre	150 20.000 tempesta	45

XAVIER CAPDEVILA, CANDIDAT A PRESIDIR AICO.

Xavier Capdevila optarà a presidir AICO. Després de l'assemblea del passat mes de juny on Pere Castells va anunciar que no continuaria, la junta directiva es va comprometre a trobar una persona que el substituís. Després de moltes gestions, el candidat a la presidència d'AICO és Xevi Capdevila.

La junta directiva no té facultats per designar un president, aquesta tasca li correspon exclusivament a l'assemblea general de socis, que serà convocada possiblement aquest mateix mes d'octubre per parlar del tema. Es podria donar el cas que Xevi Capdevila fos l'únic candidat a la presidència, aleshores no caldrà fer votacions, només farà falta el visticplau dels presents. En cas de presentar-se algun altre aspirant a president, aleshores seran les urnes les que decidiran la persona que ha de tenir la responsabilitat d'AICO.

Xevi Capdevila serà el nou president d'AICO si l'assemblea no diu el contrari.

Nascut el mes de juny de 1960, Xavier Capdevila és al capdavant de l'empresa X. Capdevila, SL, que té la seu social a Vic i que es dedica a l'aigua, llum, gas i calefacció. La seva relació amb el gremi ja va començar amb l'empresa del seu pare, Joan capdevila.

AGRAÏMENT D'AICO A ELECTRO PLA GRANOLLERS.

En el número anterior de la nostra revista, explicàvem gairebé tots els detalls del desenvolupament de l'assemblea de socis que va servir de comiat de Pere Castells com a president de l'Associació.

La reunió va continuar amb un sopar servit pel restaurant del Club Tennis Vic. Dèiem que en el número passat donàvem gairebé tota la informació, encara que ens vam oblidar d'un fet molt important, el patrocinador de l'assemblea i del sopar va ser Electro Pla. Eren d'aquest magatzem els 49 regals que es van rifar després de l'àpat que havien pagat ells mateixos. El centenar de persones que hi van participar en van sortir molt satisfetes, però és lògic que des d'aquestes planes en fem ressò del patrocini d'Electro Pla.

Entre els regals que es van endur 49 afortunats, hi havia quatre telèfons mòbils, una cadena de música de la casa Samsung que es va emportar un associat de Vic, que per cert se'n va anar content però molt carregat. Algun que plegava de la junta es va endur un rellotge de polsera i d'altres obsequis, els quals eren tan interessants com un porter electrònic, un lot d'extractors, exprimidors, productes Unex i Philips, i molts d'altres obsequis d'Electro Pla Granollers.

La col·laboració de l'Electro Pla Granollers va ser fonamental per l'èxit de l'assemblea.

NORMATIVA SOBRE EL PROCEDIMENT D'ACTUACIÓ DE LES EMPRESES INSTAL·LADORES DE GAS.

Una Ordre de la Generalitat del 28 de març de 1996 vol establir les normes de procediment a les quals s'ha d'adaptar l'execució i la posada en funcionament de les instal·lacions de gasos combustibles; l'actuació de les empreses que es dediquen a instal·lar, mantenir i reparar les instal·lacions de gasos combustibles, i la del seu personal i l'actuació de les Entitats d'Inspecció i de Control (EIC) concessionàries de la Generalitat, pel que fa a l'aplicació a Catalunya de les normes de seguretat que fan referència a les instal·lacions de gasos combustibles.

Classificació de les instal·lacions.

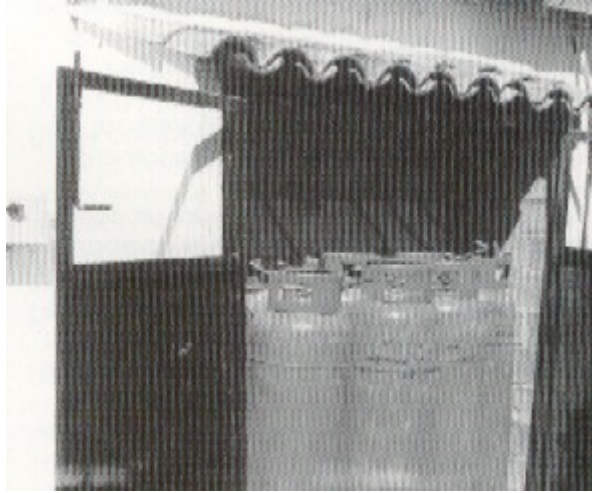
Les instal·lacions es classifiquen en dues classes:

1. Instal·lacions de classe A.

Són instal·lacions senzilles, realitzades segons les normes repetitives conegudes que resten suficientment identificades pel certificat d'instal·lació emès per l'empresa instal·ladora, sense que requereixin la presentació d'un projecte i d'un certificat de direcció i acabament d'obra, firmats per un tècnic facultatiu competent. Les instal·lacions receptores següents es consideren com a classe "A" sempre que la pressió de subministrament des de la xarxa sigui inferior a 4 bars:

1. Instal·lacions individuals receptores de gas per a qualsevol ús, amb una potència nominal d'utilització simultània que no superi les 60,2 Te/h (700 W).

2. Instal·lacions comunes, amb una potència nominal d'utilització simultània que no superi les 60,2 Te/h (700 W).
3. Instal·lacions receptores de gas, alimentades per dipòsits mòbils de gas líquat del petroli, de forma que la capacitat d'aquestes, incloses les de reserva, no superi els 350 kg si es tracta de botelles de més de 15 kg, o els 200 kg de gas líquat de petroli si es tracta de menys de 15 kg, sempre que la potència nominal d'utilització simultània no superi els valors indicats en els punts 1 i 2.
4. Instal·lacions alimentades des d'un centre productor de gas combustible, subproducte d'un procés industrial produït a la mateixa planta, quan no se superin les potències nòminals d'utilització simultània dels punts anteriors 1 i 2 i no es disposi d'emmagatzematge superior a 1 m³ N.
5. Ampliacions de les instal·lacions de gas descrites abans, sempre que no superin els valors ja esmentats, inclosa l'ampliació.
6. Ampliacions de les instal·lacions que superin els valors abans esmentats, quan la instal·lació resultant no ultrapassi la potència o el cabal de la primitiva en més del 30%.

Actualment les instal·lacions es divideixen en dues classes.

2. Instal·lacions de classe B:

Es tracta d'instal·lacions complexes, que necessiten la presentació d'un projecte i d'un certificat de direcció i acabament d'obra realitzats per un tècnic facultatiu competent.

Aquest grup, el constitueixen aquelles instal·lacions no incloses en la classe anterior. En conseqüència, hi ha les instal·lacions que superen els valors de potència nominal d'utilització simultània o de capacitat d'emmagatzematge en dipòsits esmentats en el primer punt, així com les instal·lacions alimentades des de dipòsits o des d'una xarxa a una pressió superior a 4 bars.

També s'inclouen en aquesta classe les instal·lacions amb dipòsits fixos de gasos líquats de petroli fins a 10 m³ N de capacitat total, així com la xarxa de distribució fins a les claus de connexió de servei o d'edifici, si aquesta no existeix. S'exclouen d'aquesta fase, perquè no s'escau, les instal·lacions corresponents a dipòsits fixos amb capacitat total superior a 10 m³ N i les que requereixen concessió administrativa.

Tràmits per a la posada en funcionament

Procediment administratiu per a la posada en funcionament de les instal·lacions de gasos combustibles.

Abans de la posada en funcionament d'una nova instal·lació de gasos combustibles, d'una ampliació o d'una modificació important, que correspongui a la classe B, el titular o qualsevol persona que la representi, presentarà a una de les oficines de les entitats d'inspecció i control, concessionàries de la Generalitat, la documentació per triplicat.

L'oficina comprovarà que la documentació és completa i formalment correcta, i un cop pagades les taxes i les tarifes establertes, lliurarà a l'interessat un document que acrediti aquesta presentació, així com el certificat de direcció i acabament d'obra degudament segellat.

Documentació que cal presentar un cop es disposi de subministrament de gas combustible.

Quan la instal·lació alimenti aparells de gas no fabricats en sèrie, anomenats de tipus únic o es tracti d'un canvi de combustible, el titular de la instal·lació o la persona que el representi ha de presentar a l'oficina receptora, en un termini de 90 dies (només es pot demanar una ampliació en casos justificats que cal documentar), des de l'inici del subministrament, el certificat de proves de funcionament de l'aparell i dels dispositius de seguretat, establerts en l'ordre del Ministeri d'Indústria i Energia del 15 de desembre de 1988.

El titular o un representant ha de lliurar la documentació a una Empresa d'Inspecció i Control.

Aquest certificat serà emès pel mateix tècnic facultatiu competent que hagi dirigit la realització de les proves que abans ja hem esmentat.

El mateix tractament s'aplicarà a les instal·lacions subjectes al reglament d'instal·lacions de calefacció, climatització i aigua calenta sanitària que requereixen la realització de proves.

Un defecte crític tallarà el gas i precintarà la part de la instal·lació corresponent.

Registre d'empreses instal·ladores de gas.

Segons aquesta Ordre s'entén per empresa instal·ladora de gas aquella que està inscrita en el Registre d'Empreses Instal·ladores de Gas, adscrit a la Direcció General de Seguretat Industrial del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat.

Funcions i obligacions de les Entitats d'Inspecció i Control:

1. El control de la documentació que s'ha de presentar per a la posada en funcionament de les instal·lacions de la classe B, i per a les seves ampliacions, modificacions i reparacions.
2. El control de les actuacions de les empreses instal·ladores dels autors de projectes i dels directors d'obra.
3. La realització de les inspeccions i les proves de les instal·lacions, quan ho determini la legislació, ho sol·liciti el seu titular i ho encomani el Departament d'Indústria i Energia.

S'entén per empresa instal·ladora de gas aquella que està inscrita en el Registre d'empreses.***Criteris d'actuació.***

Les Entitats d'Inspecció i control emetran una acta o dictamen de cada una de les inspeccions i controls que realitzin, i en trametran còpia al titular de la instal·lació, a l'empresa instal·ladora que hi hagi intervingut i a l'autor del projecte, si s'escau.

Si com a resultat de les inspeccions i controls es detecten deficiències en el projecte o documentació presentada, o bé en la instal·lació, es fixarà un termini per esmenar-les, excepte en els casos en què es consideri que hi ha un defecte crític que, si no es pot corregir a l'acte, es tallarà el pas del gas i es precintarà la part de la instal·lació corresponent, de tal manera que no es pugui utilitzar.

Obligació de donar informació als titulars i a les empreses instal·ladores.

Els titulars, així com les empreses instal·ladores, tenen el dret de ser informats sobre la situació dels expedients en els quals són part interessada, així com d'obtenir còpia de la documentació continguda en els expedients que els afectin.

Obligació de donar informació al Departament d'Indústria i Energia.

A partir de la data d'inspecció d'una empresa en el registre d'empreses instal·ladores, l'Entitat d'Inspecció i Control trametrà al servei competent del Departament d'Indústria i Energia, cada cinc anys, i per a les empreses amb les quals hagi contractat la supervisió, un informe amb relació a les seves actuacions.

Les Entitats de Gestió i Control emetran una acta de cada inspecció que realitzin.***Tarifes per a les noves instal·lacions de gasos combustibles i reformes importants.***

Per al control, l'estudi i la inspecció de la documentació tècnica, dels certificats d'acabament de l'obra i de la instal·lació de gasos combustibles, d'acord amb les instruccions o el protocol aprovat per la Direcció General de Seguretat Industrial:

1. Cada expedient d'instal·lació receptora de gas de classe B, segons la potència nominal d'utilització simultània de la nova instal·lació o de la seva ampliació: de 70 kw a 150 kw - GC-A1: 31.500 ptes. GC-A2: 47.500 ptes. Més de 500 kw. GC-A3: 66.000 ptes, per cada bloc de 500 kw o fracció.
2. Per cada expedient d'instal·lació de dipòsits fixos de GLP segons la seva capacitat d'emmagatzematge: fins a 5 metres cúbics, GLP-B1: 21.000 ptes. De 5 metres cúbics a 10 metres cúbics, GLP-B2: 36.500 ptes.

Tarifes per a les inspeccions periòdiques de dipòsits fixos de GLP.

Les que estableix l'article 15 de l'Ordre, de 27 de desembre de 1995 (DOGC de 5 de gener de 1996).

S'estableixen les tarifes per a les noves instal·lacions i reformes.***Tarifes per al control d'empreses instal·ladores.***

Per al control de l'actuació i adequació a la reglamentació de gasos combustibles de l'empresa instal·ladora:

1. A la formalització del contracte nou o pel canvi de nom de l'empresa instal·ladora: per cada empresa que sigui autoritzada GC-C1: 4.000 ptes.
2. Per la realització de l'informe de renovació establert per aquesta Ordre: per cada empresa instal·ladora autoritzada GC-C2: 4.000 ptes.